POŠTARINA PLAĆENA U GOTOVU

OBITELJ

BR. 19 10. SVIBNJA 1936.

21828

OBITELJ
ILUSTROVANI TJEDNIK
ZA HRVATSKU PORODICU
U ZAGREBU 10. SVIBNJA 1936.

ŽIVOT BEZ OBAVEZA I DUŽNOSTI

Napisala Zdenka Jušić-Seunik

U doba cvatnje materijalističke civilizacije, koja potiskuje duhovnu kulturu, često se čuje, kako ljudi čeznu za životom oslobođenim od dužnosti. Ideal iživljavanja svih sklonosti, i bez ograničavanja bilokakvim obvezama, čini se mnogima kao velika, gotovo savršena sreća na svijetu. Ako je uživanje jedini cilj, koji opravdava svako sredstvo, da ga se ispuni, potrebno je, da čovjek u prvom redu zbaci dužnosti, koje ga u tome smetaju, i da se oslobodi samosvladavanja i požrtvovnosti.

Dijete nemirne i razrovane sadašnjice, sa dušom razapetom između raznih »mudrih« formulacija, kako treba živjeti, uzdiže tlapnju o mogućnosti potpunog zadovoljstva nad nepromjenljivim zakonima o svrsi života. Dužnost izgleda kao teret, koji pritišće, ubija svaki zanos i stalno podgriza svaku radost. Nije li divna i sama pomisao na slobodno kretanje, na život, koji nikome ne pripada osim nama samima i ne rasipa se u ustupcima i pregaranju? Takvom krilaticom zavaravaju mnogi sebe i druge.

Uvijek imade snova, koji se ne pretaču u zbilju, nego samo mame na prometejski let do lijepih obećanja. Ipak neki snovi dižu čovjekovu samosvijest i sile ga da okuša snagu u borbi za ideju... Ali što obećava tlapnja o životu bez obaveza i dužnosti? Što može dati pretpostavka o danima, koji služe samo sebičnoj svrsi?

Svi smo članovi velike obitelji, kojoj moramo prinositi svoj dio. Čovjek je pozvan na suradnju u opsegu svojih sposobnosti. Ne može se otrgnuti iz kruga, iz koga je nikao i ne može da odredi svoj život, a da se ne isprepliće sa životom okoline. Ova nemogućnost našeg izdvajanja iz povezanosti s drugima, nemogućnost oblikovanja nekih zasebnih uvjeta opstanka, koji se ne bi nikako na druge protezali, podvrgava nas vječnom zakonu, koji vrijedi za sve i kojemu moramo, kad je to potrebno, podrediti i vlastite interese.

I kad ne bi bilo potrebe, da čovjek radi za obitelj, za druge, za opće dobro, ipak ne bi bio sretan sam sa sobom. Radost, u kojoj se ne oziva sretni smijeh drugog, nije radost, što svu dušu uznosi; a bol, koja ne izaziva saučešća, još je gora i nesnosnija. No približavanje drugima znači ujedno i spremnost na žrtvu za drugoga. Nema ni prijateljstva ni ljubavi, koja ne bi tražila u izvjesnim prilikama neko ustupanje od naših ličnih ugodnosti. I brak i roditeljski poziv u stvari su neprestano poklanjanje blaga svoje duše svojim milima.

Na svakom koraku, što ga čovjek učini, susreće se sa obavezama i dužnošću u raznim oblicima. Dužnost je pokretač svega djelovanja i — što je najvažnije, ona je zadovoljstvo čovjeka. Bez odgovornosti i brige, bez osjećaja, da nekome koristimo, da mu pomažemo, da za nj nešto

Slika desno:
FRAN KRŠINIĆ: MOLITVA

značimo i radimo, život je prazan i dosadan. Juri krivim kolosjekom u puku neizvjesnost, a cilja ne zna da nađe.

Ljudi, koji uzdišu za isključenjem obveza prema Bogu, obitelji, društvu, i konačno prema sebi, ne znaju, kako tim stavom ništa dobro i lijepo ne bi postigli. Egoističko uživanje protiče kroz nas i njegov talog nije odsjev one sreće, koja bi i kasnije milovala naše dane. Ali svijest o pošteno ispunjavanoj obavezi i životnoj dužnosti, ako i jest kojiput teška, daje smisao našem djelovanju, jača našu hrabrost i oplemenjuje nas. Ta svijest je sreća — na ovoj zemlji najtrajnija i najvrednija.

TRI PJESME O TRI MALA BRATA

Spjevao Branko Klarić

NOĆ U SAMOSTANSKOM KORIDURU

Sva braća polegla,
Tek laik stari, što svaku noć gasi svijeću
Na uskom koriduru,
Stao uz veliku zidnu uru
I motri dva leptira mala,
Što su nad žutu petrolejku pala
I stoput oko nje mahnito oblijeću . . .

Gleda stari brat laik i misli,
Kako su luda ta dva mala stvora,
Kad im je petrolejka tako lijepa i mila,
A domalo će klonuti od umora
I spržit na plamenu krila,
Dva mala mahnita leptira . . .

Gleda stari brat laik i misli
Na braću svoju, što negdje u mjesečini
Svu noć lijeću oko zamamna ljepila,
A magleno će se jutro ko sablast ceriti
Budali, što je nemoćna i pjana
Lupnula negdje o zid
I oslijepila . . .

Udara muklo dvanaesti sat.
U samostanskom koriduru
U kasnu dugu uru
Plače
I moli
Sijedi mali brat . . .

TRI ZLATNE ZVIJEZDE

Od radosne slutnje
Kloštar se cijeli
Zanjiho . . .
To anđel bijeli
Tiho
U kloštar sišo,
Da bere zlatne rodove
I kupi zrele plodove . . .

Svu braću anđel obišo
I k bratu bolesnom prišo,
Pa velo bijelo
Nad njegovo čelo
Spustio . . .
A kad je brat u polusnu
Izustio:
»Anđele«,
Tri krune bijele
Pred noge mu pale,
A na nebu zvijezde,
Tri zlatne zvijezde
Zatreptale . . .

I kad je anđel odletio,
Bolesni brat se sjetio,
Da je nočas trpio
Za tri duše
Pale . . .
I on se veselio,
Ko dijete veselio,
Jer su opet na nebu
Tri nove zvijezde,
Tri zlatne zvijezde
Sjale . . .

PRIPROSTI MALI BRAT ANĐEO

Priprosti mali brat Anđeo
Svakomu se smiješi
Milo . . .
I kad ga ko uvrijedi,
On se ne jedi,
Već ko da ništa
Nije bilo
Priprosti mali brat Anđeo
Od srca se smiješi . . .

Priprosti mali brat Anđeo
Svu svoju braću
Od srca voli,
I kad je koji brat žalostan,
On ga miluje
I drâga,
A onda trči k Isusu
I moli:
»Isuse, srca blaga,
Na me se naljuti,
A neka mojoj braći
Suncem sjaju
Puti . . .«

Priprosti mali brat Anđeo
Ne zna
I ne će da zna,
Da u ljudskim srcima
Ima
Puno zla,
Stoga je on prema svima
Pogleda i srca
Ljubezna . . .

NELA IZ GOSPINE KAPELE

IZVORNA NOVELA — NAPISALA ŠTEFA JURKIĆ — ILUSTRIRAO GABRIJEL JURKIĆ

(Nastavak)

Otac ga je krivim okom gledao te mu je počeo prigovarati, zašto uvijek dovodi nekakvu djecu u kuću. Morao je tome predusresti. Kolikogod mu je bilo žao majke, jednoga dana saopći Drago ocu, da je našao mali stan u jednoj vili u Tuškancu, gdje će sebi urediti atelier. Majka mu je našla neku staru ženu za poslugu, a i sama je vodila i dalje brigu o svemu.

Ove je zime Drago ostao sam, jer je poslao roditelje, da provedu zimu u Dubrovniku. Imao je mnogo posla. Snijeg pred kućom, u kojoj je stanovao, bio je sav utaban od dječjih nožica. Roditelji su se malo bunili, da moraju tako daleko dovoditi djecu po toj zimi, ali Drago nije više išao nikome u kuću. Tko je htio portrait svoga djeteta, morao ga je dovesti k njemu u atelier. U gradu se mnogo govorilo o mladom slikaru, koji živi kao pustinjak i slika samo djecu. Mnoge djevojke i mlade žene prolazile bi pokraj slikareva ateliera i zaviđale dječici i njihovoj pratnji. Grad je bio o svemu dobro upućen. Sve se tamo znalo: i kako izgleda u slikarevu stanu i ateliru, kakve nosi kravate i o čemu razgovara. Svašta se nagađalo, pa su nastajale cijele priče. Drago se za to nije brinuo. Vrijeme mu bijaše tako ispunjeno radom, da je jedva dospijevao da štogod pročita i prošeta se na svježem zraku. Da, još se i o tome po gradu mnogo govorilo: da dječji slikar često ide u crkvu i da su ga dapače vidjeli, da se pričešćuje.

Bilo je i muke s tim malim modelima. Katkada se majke više umoriše zabavljajući djecu, nego on radeći ih. Tako i ova mala Liza! Jedva izdrži pet minuta na istome mjestu. Njezina odgojiteljica izmišljala je sve moguće načine, da ju samo malo smiri. Danas je donijela i knjigu, da joj čita. I uistinu se mala smirila. Drago u početku nije pravo ni pazio, što to gospođica čita. Gledao je u malu i radio, a samo je nesvijesno uživao u glasu, koji je imao isto toliko boja, koliko ih je bilo na njegovoj paleti. Onda je počeo hvatati pojedine riječi, a polagano i cijele rečenice. Čitala je o nekakvoj svetoj djevojčici Ane de Guigne, koja je umrla u Francuskoj. Mala Liza gledala je tako ozbiljno u usta gospođice i bila je tako dražesna, da je Drago uživao slikajući je. Od časa do časa zaustavljao bi mu se pogled i na gospođici, dok naglo ne odloži i paletu i kistove i pogled mu zasja radošću. Kako su blizu njega bila oslonjena još dva napeta platna, dosegne jedno i stavi ga na stalak. Kistovi i paleta već se nađoše u ruci i započe da brzo slika fini profil, pogled spušten na knjigu i zlatne uvojke na zatiljku. Odjednom gospođica podigne ustrašen pogled i zaklopi knjigu.

»Što radite?« zapita nekako uplašeno.

»Vas!« odvrati on mirno, smiješeći se.

Mala se Liza znatiželjno zagleda u jedno i drugo, a onda poskoči i poleti k prozoru.

»Pustite je, a vi uzmite opet knjigu i čitajte dalje meni. Molim vas!«

Ona je trenutak gledala u njega, a onda uze knjigu i poče da čita. Mala je Liza ugledala nešto vrlo zanimljivo pred kućom, jer je počela podcikivati i kucati prstima po staklu od prozora. Sigurno su se na uzvisini preko puta sanjkala djeca.

»Prestanite sada čitati, ali nemojte podizati pogleda, tako,« rekao je malo tišim glasom.

»Recite, gospođice Blažena,« nastavio je tiho »jeste li vi kada preko tjedna slobodni?«

»Jesam, jedno popodne, osim nedjelje.«

»A koje popodne?«

»Srijedu.«

»Pa kako provedete to slobodno vrijeme?«

»Idem na Mirogoj.«

»U koje doba?«

»Zimi oko dva i po, a ljeti oko četiri sata.«

»Dobro, a sad podignite glavu, ja sam gotov. I sutra dovedite opet Lizu, dovršit ću njezinu sliku, a donesite i tu knjigu.«

Začuđeno je gledala u njega i opazi, kako mu oko tankih usana nešto dršće. Onda obuče Lizu u bijelu bundicu. Kad su izašle, padao je vani snijeg.

Drago nije ni opazio, da opet pada snijeg. Sjedio je i zurio u sagnuti profil mlade djevojke na slici. Nekoliko je puta prelazio prstom u zraku

„DOBRO, A SAD PODIGNITE GLAVU, JA SAM GOTOV....“

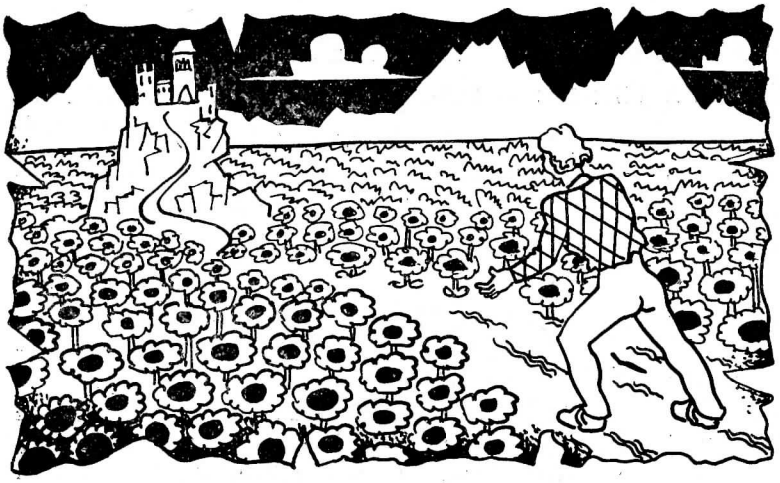

„ZLATOKOSU“

i druge divne dječje priče donosi najnoviji svezak

Knjižnice Dobre Djece

S češkoga prevela Zlata L. Perlnić

Cijena samo 20 dinara (uvezano)

Lijevo:
ILUSTRACIJA KAMILA RUŽIČKE ZA JEDNU PRIČU IZ KNJIGE „ZLATOKOSA“

po finoj liniji i oduševljavao se sve više i više. Već se i sumrak hvatao, a on nije palio svijetla. S najvećim je uživanjem pratio kako sa sumrakom plavičaste i hladne boje u slici bivaju svjetlije, a topli tonovi tamniji — dok se nije sve splinulo i počelo iščezavati. I kada je iščezla i kontura slike, još nije upalio svijetlo, još je sjedio u tamnom sumraku...

Zašto se ona ne zove Nela?...

Kad je upalio svijetlo, pisao je majci dugi list. O svemu i svačemu, a samo pri koncu je spomenuo, da je danas toliko veseo, jer je otkrio klasični jedan profil. Taj profil pripada mladoj djevojci, gospođici Blaženi Vrčević.

*

Slijedeći je dan bio utorak. Preko noći okrenula je jugovina i snijeg se naglo topio. Puhao je vjetar, a nebo je bilo olovno sivo. Nesta čara jučerašnjeg dana u tolikoj mjeri, kao da bijaše san i da se nikada povratiti ne će. Drago je nevoljko istiskivao boje na paletu, a u ruci mu kistovi oteščaše. Drugačije nikada ni ne osjeća, da su mu u ruci.

Liza je bila malo nahlađena, a gospojici Blaženi dogodila se nezgoda: mala iskra iz štednjaka skočila joj je jutros u oko, koje je neprestano suzilo. Za to ga je danas gledala samo jednim okom, dok je na drugome držala rupčić. Nije mogla ni čitati.

Drago je pak savladao nevoljkost i počeo raditi. Na slici nije bilo više mnogo posla, i za pola sata mogao ju je lako dovršiti. Liza je bila danas dobra i poslušna. Pričala mu je, kako je jučer u večer malom braci izašao prvi zub, a tako malen, malen kao u mišića. Dok je Liza pričala, Drago je osjećao, kako ono jedno oko gospojice Blažene prati njegove kretnje i ustavlja se na izrazu njegova lica. Kad je slučajno svratio pogled u njezinu stranu, susreo se s onim jednim smeđim okom. Radio je žurno, dok je na prozore nanosio vjetar kapi, koje su kapale sa krova, kako se snijeg topio.

Kako je bio proračunao, tako mu je uistinu i uspjelo, da za pola sata dovrši sliku. Onda odloži paletu i iz jednog ormarića izvadi kutiju bonbona.

»Ti si bila danas neobično dobra, Lizo. Evo ti za to ova kutija, ali pod pogodbom, da ju istom doma otvoriš. A sada mogu doći gospođa i gospodin, da vide portrait,« pri tome se okrene prema gospojici Blaženi. Onda ih isprati do vrata i osim običnih oproštajnih riječi, nije rekao ništa.

*

U večer je počela kiša, krupne kapi pomiješane sa snijegom, a kad je Drago podigao ujutro zastor, bilo je opet sve bijelo.

Danas mu se nije dalo raditi. Za to je sašao u grad i lutao neko vrijeme naokolo, a onda se povratio dolje u radionicu majstora Jure. Ostario je nekadanji mu majstor i malo se pogurio, ali je još uvijek mjerio i rezao letve i uokvirivao slike. Svaki puta bi se jako veselio, kad bi mu se navratio Drago. Onda bi spominjali, kako ga je Drago varao i nastavili bi i o slikama i slikarstvu. I presretan je bio majstor, da je dočekao, da je sve manje slika, kojima je teško odrediti, što je dolje, a što gore. A znao je stari majstor Dragu i zadirkivati, zašto krije pred njim svoje srce, kad on zna, svejedno što je uvijek tu dolje u podrumu, da je Zagreb pun lijepih djevojaka. I Drago je toga mišljenja i napokon obećа, da će mu donijeti, da vidi jedan profil, što ga je jučer naslikao.

»Tako, tako,« kimao je stari samo glavom i smiješio se u svoj gusti crvenkasti brk, koji nije htio, da ima išta zajedničko sa sijedom glavom.

Vraćajući se kući zaustavljao se ovaj put pred izlozima knjiga. Čitao je naslove i autore i samo se čudio, da nema ništa, što bi odgovaralo mladoj djevojci, koja čita »Ane de Guigné«. A koliko je već on pročitao krasnih duhovnih knjiga, koje je naručivao iz inozemstva. Pa da nije čudnovato, Zagreb je katolički grad, a uopće u njemu se ne zapaža, da svijetom prolazi onaj silni val duhovne obnove. (Svršit će se.)

Slika na omotu ovoga broja:
Proljetna zraka
Naslikao Viktor Šipek

ULLABELLA ROMAN DJEVOJKE BEZ MAJKE

ŠVEDSKI NAPISALA MARIKA STJERNSTEDT — NA HRVATSKI PREVEO VLADO S.

(Nastavak)

Narednog je dana Ullabella iza neprospavane noći hodala naokolo, kao da ništa ne vidi i ne čuje. Emil ju još pratio komadić puta na povratku kući i iza kratkog oproštaja nestao s njenim obećanjem. Ona se već pokajala, što ga je dala. Mučilo ju to, a da sama nije znala rastumačiti, zašto.

Upitala je Emila, koliko mu je godina. Dvadeset i pet, odgovorio je on. Bio je dakle odrastao čovjek, a ne kao Samuel i ostali mladi ljudi, s kojima se družila. Da Emil ne bi našao zadovoljstva u njihovim zabavama, šalama, izletima i plesanju, bilo joj jasno. I kad bi netko znao ili slutio, da se ona, Ullabella, dogovorila s odraslim čovjekom, da se išuljala iz kuće, iza što je tetka pošla spavati, te se sakrila dolje na obali — od stida bi nestala.

Da je sada na polasku i povratku vide, što da kaže? Nije bilo laži, koja bi mogla zadovoljiti.

Dan je prošao kao uvijek: kupanje, šetnja, jedrenje, tenis. Njeni prijatelji i prijateljice marljivo se zabavljali na račun jučerašnje predstave, u prvome redu na račun Emila ili bolje Milla Lindfielda. Kritizirali ga, ali su mnogi također pokušali, da ga oponašaju, te kazali, da je ona imala čast da ga poznaje. I kako je zapravo do toga došlo?

Ullabella je dakle, htjela ili ne, morala govoriti i odgovoriti.

Zar je doista odrastao na dobru njena oca? Zar se zaista zvao Lindfield? Ili je to bilo njegovo umjetničko ime?

Samuel je bio onaj, koji je mogao dati najbolje obavijesti. On je pričao o vremenima, kad su Ullabella i on igrali »Emila«. Iz toga je izmislio zabavnu priču, deklamirao je posvema u stilu Emilovom, sa svim pogreškama, koje su mu pale na pamet. »To je bio taj Ullabellin prvi odličan učitelj, gospodin Emil, koga je sada opet vidjela,« on će.

»I to ne bez očevidnog ganuća,« nadoda on.

On joj se rugao i s njom zbijao šale, dok su se ostali smijali.

Ali dok su ostali poslije podne igrali tenis, povukao ju na stranu i rekao joj:

»Čuj, zar je to tako velika stvar, što si ponovo vidjela tog momka?«

»Veselim se svemu, što me sjeća moje mladosti.«

»Dobro, ali za to imaš mene i Blendu. To bi ti moralo biti dovoljno.«

»Da, naravski.«

»Jučer smo mi svi bili za te ništa, samo on ti je bio sve,« predbacio joj Samuel.

Ullabella je to poricala, ali Samuel je ostao pri svome. On ju je mučio, bio je nepravedan, zločest. Ostavio ju i igrao tenis, ali nije pazio na lopte, već je gledao samo nju i nastojao iz njena držanja odgonetnuti, da li je sa svojim mislima kod njemu mrskog Emila.

U pravim je paklenim mukama tek bila, kad je naveče sjedjela sama s tetkom u hotelskom blagovalištu, a vrijeme sastanka sve većma se približavalo.

»Ti si blijeda,« primijeti tetka. »Zašto ne jedeš? Možda si se prehladila juče? Kako možeš da se tako vladaš? Mislim, da si skoro cijeli sat bila nevidljiva.«

Kad bi tetka samo znala! Kad bi svi znali!

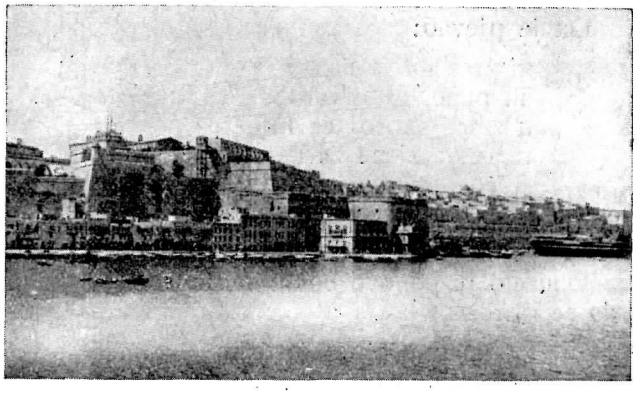

POGLED NA GRAD I UTVRDE MALTE, sredozemnog otoka, o kojemu se češće piše i sada, kad se govori o mogućnosti englesko-talijanskog sukoba. Malta se nalazi na domaku Italije, a pod engleskom je vlašću.

Svanulo je veče. Da, ona mora da održi obećanje. Naslonila se na prozor iza zastora i čekala Emilov znak. Ledene je ruke pritiskala na grudi, bilo joj, kao da će joj srce pući.

Konačno eto znaka.

Opet ju je Emil odvukao do obale. Rukom ju je posve lako držao, kao da ju je htio voditi. Ovog puta nije bio tako smeten, bio je veseliji nego dan prije toga, to se odmah vidjelo.

Ullabella je odmah osjetila, da je posvema isključeno, da mu oda svoj nemir i svoju tjeskobu. On je uvijek bio Emil, stari Emil od prije, njen dragi prijatelj — ali ne, ipak nije išlo.

On je opet pjevao, ali ne tako žalosno:

»Najljepša djevojka sjedi
na pramcu ponosnog broda,
plave su njene oči
ko tiha morska voda.
Rumena njena su lica
ko prve majske ruže,
a ja sam blijed i srcem
bolni mi zvuci tuže . . .«

Ponovo je uhvatio njenu ruku, na kojoj je nosila prsten.

»Zaručni prsten?« upita on.

»Ne.«

»Tko ti ga je dao?«

»Dobila sam ga kod krizme.«

»Eh, onda nije tako zlo.«

»Emile, što misliš time?«

On se smijao i jače stegnuo njenu ruku. Ullabella ju je ustezala, on ju držao.

»Ako mi dozvoliš, da je poljubim, pustit ću je.«

»Ne, Emile, ne!«

»Poljubit ću je usprkos toga.«

»Ne, Emile, ne čini toga!«

»Zašto ne?«

»Ja ne ću.«

»Pa to nije tako opasno, Ullabello.«

»Znam, ali ne ću.«

»Tebi nije više stalo do mene,« on će poluglasno.

»To nije istina.«

»Ja ipak vjerujem.«

On je pjevao:

»I srce mi je dala.
ali puno laži i varke,
u smrti skoroj će moje
ugasnut zjene žarke . . .«

»Da, da,« on će, »i mene će doskora ščepati smrt.«

»Toga ipak ne možeš znati.«

Obuzelo ju ponovo bolno saučešće i spriječilo, da se rasrdi.

»A ja sam blijed i srcem
bolni mi zvuci tuže . . .«

pjevao je on, i to je bila istina. Sad je vidjela mnogo bolje nego prije, kako su mu oči upale. Kad je udisao dim cigarete, imao je duboke luknje na licu. Njegovo je lice postalo djetinjsko i žalosno, ponovo je zaboravio na slavnog Mille Lindfielda, kad joj je pričao, što je kazao liječnik: mora se dobro njegovati, ako hoće da ostane na životu.

»Ali ja se ne mogu nikada držati onoga, što sam odlučio,« on će.

»Bar mi obećaj, da više ne ćeš pušiti,« zamoli Ullabella.

»Zar ti je doista do toga stalo?«

»Naravski, čak vrlo mnogo.«

»Ja sam mislio, da me više ne želiš vidjeti. Ne smijem držati ni tvoje ruke.«

»Vrlo ću te rado vidjeti, Emile.«

Zajmove za kupovanje svakovrsne robe
ROBNE BONOVE
izdaje
Gradjanska Dionička Štediona
Daruvar, podružnica Zagreb
Masarykova ul. 11. Telefon 75-40 75-41.

»Da, ali gdje?« upita on.

»U Stokholmu.«

»Kad ćeš biti ondje?«

»Na jesen.«

Časak se zamislio.

»Možemo se sastati kod narodnog muzeja,« on će.

To je bio izvrstan prijedlog, koji mu se dopao. Više nije ni pokušao, da joj poljubi ruku. Nije bio glupan, on je već shvatio, da je mislila ozbiljno, kad je ustegla ruku.

»Bilo je svakako divno, što smo se ovdje neočekivano sastali,« rekao je on. »Zar ne, Ullabella?«

»Bila sam uvijek uvjerena, da ćemo se jednog dana sastati,« odgovori ona.

Zatim je ponovo stao pričati o sebi. Nije samo znao napamet mnogo pjesama, on ih je čak sam cijeli niz ispjevao. Svi njegovi pretinci puni su pjesama, bio je nepresahlo vrelo, kad ga je zahvatio pjesnički zanos. Jednom je jednu pjesmu poslao nekoj novini, koja ju je također štampala. Ali za to nije dobio nikakvog novca. Ostavi li ga njegovo zdravlje na cjedilu, kanio se posvema posvetiti pjesništvu. Oh, on je osjećao, da je pozvan, da na tom polju dade nešto veliko. Ullabella nije smjela ni pod koju cijenu misliti, da on nema nikakvih izgleda.

Jednom su mu prorekli, da će imati dvorac i zelene šume, nastavio je on. Možda Ullabella nije vjerovala u proročanstva, ali on vjeruje, jer su mu bili poznati mnogi primjeri, da su se ona obistinila. Tko bi ondje u Lindengenu, u onom žalosnom seoskom gnijezdu, bio samo slutio, da će njegovo ime jednoga dana debelim slovima biti štampano na oglasima? To je Ullabella morala priznati.

Da, naravski.

S istoka stalo je svitati.

»Ja moram kući,« ona će.

»Zar već? No da.«

Emil se dignuo, obujmio ju lagano i pomogao joj. To je došlo neočekivano. Najednom je njegovo lice bilo blizu njenoga, tako te je osjetila njegov topao dah na svojim sljepočicama. Manje od časka, jedan jedini trenutak pritisnuo ju na svoje grudi — možda ne duže nego bilo koji drugi, s kojim je svako veče plesala. Ali u njegovoj nakani i njegovu mišljenju bilo je nešto sasvim drugo, to je ona s užasom osjetila.

»Oprosti,« ponizno je on odmah zatim rekao i činilo se, kao da će zateturati.

Lica su mu bila posve blijeda, obraz malen i mršav. I kašljao je.

»Ovdje je studeno,« on će . . . Pa kao i prije tako nije ni sada mogla da se naljuti.

Jadan Emil! Jadan, zapušteni Emil! Bolestan i usprkos svojih velikih nada ipak samo malen lakrdijaš za strane ljude, koji su mu se smijali i malo zatim ga zaboravljali. Ullabelli navriješe suze na oči. Okrene se i potrča pred njim kroz park.

Morao joj je obećati, da je ne će slijediti. Rastali se bez riječi pod stablima, samo stiskom ruke.

XV.

NA PUTU LAŽI

Ullabella je spavala mučno. Bila je odviše umorna. Ipak se morala probuditi i probudila se puna tjeskobe.

Dan joj prošao dosta neobično, upravo tako kao da se ništa nije dogodilo. Samo je tetka, koja je imala bistre oči, opazila, da s Ullabellom nešto nije u redu, pa joj dala osjetiti, da je pobudila njeno nepovjerenje. Ali desilo se nije ništa. Da se Ullabella vladala još nepristojnije, kad je usred plesa nestala te bila zatečena na klupi, k tome još sa zaprljanim zakutnim glumcem, koji je, kako vele, bio odgojen na dobru njena oca, ipak ne bi majorica mogla neprekidno samo o tome govoriti. I Samuel i Blenda zasitili su se konačno te pripovijesti.

»Ali«, majorica će svojoj prijateljici, gospođi pastorici, »na Ullabellu mora se svakako paziti. Izgleda mi romantički raspoložena, a i njenom ukusu dade se prigovoriti. Eto, ona na primjer prijateljuje s gospođicom Korin, koja će po svoj prilici postati nadriliječnica kao i njena majka.«

»Ullabella je bila milo dijete,« potvrdi gospođa pastorica, »ali divlja poput dječaka. Koliko je puta moja Blenda urlajući dotrčala i rekla, da Samuel i Ullabella sjede gore na stablu i da ne će da siđu dolje. Ona je uvijek bila ona, koja je Samuela zavodila na budalaštine.«

»Bila je posve bez nadzora,« tetka će.

»Bez majke.«

»Samo stara dadilja i otac!«

»Zaslužila si, da budeš bogato nagrađena za tvoju nježnost,« nadoda prijateljica.

To je bilo i majoričino mišljenje. Učinila je tako mnogo za dijete bez roditelja, otvorila mu svoj dom i spremila bezbrižan život, pa je mislila, da bi za to morala biti nešto bolje nagrađena.

Ona je posve dobro znala, da joj Ullabella nije povjerila svoje najintimnije osjećaje. O Adi Korin na primjer govorila je vrlo rijetko ili zapravo nikada, premda je majorica točno znala, da to nezaželjeno prijateljstvo nipošto nije zaboravljeno ili zanemareno. Iako je gospodin Lindfield s nemogućim crvenim prslukom nestao s površja, ipak nije majorica ni najmanje bila uvjerena, da se mašta te zakopčane djevojke s njime ne bavi.

Ullabella je osjećala, da je tetka nešto malo stroža i nešto manje darežljiva nego prije. Ali Ullabella nije navikla postavljati velike zahtjeve. Njoj nije bilo nimalo neobično, što se tetki dosadilo maziti je kao prije. Bilo joj naprotiv milije, da je bilo tako, jer su ovi noćni izleti teško pritiskali njenu dušu, kao prava zločinstva, za koja nitko ne bi mislio, da ih je počinila, i koja mora sada kroz čitav život tajiti.

Bila je vesela, što o Emilu nije ništa više čula. Ljeto je prošlo. Svakoga dana, kad bi stigla pošta, bila je malko nemirna, ali za nju nije bilo pisama osim od njene vjerne Ade, koju je tetka još uvijek poprijeko gledala. Ullabella se opet vratila u Stokholm. Emil je ostao nijem kao da je nestao. Po svoj ju je prilici ponovo zaboravio, kao i dogovoreni sastanak kod narodnog muzeja. Bilo joj je pravo.

(Nastavit će se.)

Besplatno 2 dana boravka na moru ili u planini za vrijeme velike **KODAK akcije.** Odlični aparat **Kodak junior 620** sa anastigmatom 6.3 samo **Din 460·-** mjesto Din 630·-. Tražite prospekte o velikoj Kodak akciji u fototrgovinama ili izravno kod Kodak d. s. o. j. Zagreb, Ilica 24.

ČUDO OD DJETETA — SHIRLEY TEMPLE
mala filmska glumica, koja je postala slavna po čitavom svijetu po divno svojo glumi u raznim filmovima

Novela

ZABORAVLJENA

Napisao Ton Smerdel

Bio je srpanjski dan i oni su pošli u šetnju. Najprije su se sastali pred starom velikom fontanom, na kojoj su tritoni žedni izgarali bez vode na ljetnjem suncu, a onda su krenuli u pravcu prema Marjanu. Poslije jednog sata hodanja po šumi sjedoše na izgorjelu travu pod sjenoviti bor. Sparno i razmaženo srpanjsko popodne uspavalo je sve kukce, koje je jučerašnja kratka kiša osvježila, ali je ipak na iglicama borova drhtalo nasmijano sunce. Skoro svaka iglica drhtala je od veselja. Njihove oči upijale su ovu ljepotu, a srca su čeznula za ljubavlju. Govorili su malo. Njihovi užareni pogledi bili su bolji i izrazitiji od suhih riječi, oni su se gubili na pučini punoj blještavog sunca. Grobni tajac oko njih naviještao je skoru oluju... Bilo je sparno. Na zapadu kupili su se golemi oblaci...

Gertruda nasloni glavu na Albertovo rame. Blagi lahor kao da je primoravao djevojku, da drži sklopljene oči...

»Ljubiš li me?« upita ona u šapatu.

On nije odgovorio, već je dlanovima prihvatio njenu glavicu i poljubio je nekoliko puta u čelo i oči. Blago osjećanje pretvorilo se u njenom tijelu u drhtanje. Osjećala je čudnovati stid. Nečije prekorne oči kao da su je i sada čuvale, ali i to je trajalo samo nekoliko trenutaka. Osjećala je, da je nemoćna. Kad joj je Albert pružio grančicu ružmarina, ona ga tromo odgurne i legne u travu. Onda se poslije nekoliko trenutaka opet podigne. Tad Albert opazi, da su njezine oči prepune suza. Nesvijesno on prvi počne da priča:

»Nikad prije nijesam osjetio, da te toliko ljubim kao danas... Nikad mi nijesi bila toliko mila kao danas...«

Tu se zaustavi, jer mu oko zape za crni oblak. Na zapadu sve je sada bilo prepuno crnih olujnih oblaka. Oblaci su jurili nošeni jakim vjetrom. U daljini je muklo tutnjilo... Pogleda na Gertrudu. Suze su joj još klizile niz rumene obraze. Ustadoše. Ona istom tada otvori oči. Grmljavina i nagli vjetar unijeli su i u njih nemir. Ptice su plašljivo letjele ovamo i onamo. Skakutale su s grane na granu. Onda je opet zavladao mir. Ali trenutačno. Lišće je bilo nepokretno, kao da se na granama spremalo za odlučnu borbu...

I sa sjevera oblaci su jurili velikom brzinom, i razvijali se u ogroman utvrđeni grad... Poče i vjetar ponovo. Grane se zaljuljaše i jak pljusak sruši se kao iz vedra na zemlju. Gertruda preplašena primi pruženu ruku i u trku jedva stigoše do malog restorana. Krupne kaplje kiše probijale su kroz njihova odijela. Uspjeli su nekako da se sklone.

Gertruda prva progovori:

»Htjela bih da plešemo!«

»Dobro! Vrlo rado!...« I pruži joj ruku. Uđoše u restoran. Njihove korake na ulazu i kasnije pratili su zvuci laganog tanga. Mukli zvuk saksofona i melodija plesne igre kao da su ih za izvjesno vrijeme opet približili...

Sastali su se još nekoliko puta...

Jedne večeri Albert je Gertrudi obećao, da će i na putu na nju misliti... Morao je da zastupa svoju firmu u Zagrebu. Krajem srpnja oni su se rastali na željezničkoj stanici.

»Piši mi!« reče ona nekoliko puta.

»Svakog dana primit ćeš pismo od mene!«

Albert je stajao na platformi. Vlak krenu lagano. Još je njena ručica bila u njegovoj. Ona kao da nije vjerovala u njegov povratak. Stisnu mu ruku, ali vlak krenu brže. Od krupnih suza ništa nije vidjela. Kroz dúgu suza smiješile su se njegove usne. Pusti ruku i osjeti u tom času bol kao čovjek, koji tone, koji čezne za zrakom...

Albert je pisao iz Zagreba svakog dana, iako je bio prezaposlen. Pisao je marljivo pisma. Svakog dana po jedno pismo. Svakog dana po jedna topla i čeznutljiva želja, da se što prije vide. Ali malo pomalo pisma su zamijenila dopisnice. U ljubljanskoj filijali, koju je privremeno morao da vodi, bila je lijepa kći šefa te filijale. Nade za bolje uspijevanje u karijeri probudile su trgovački duh u Albertovoj duši, i on prestade da piše dopisnice... Poštar je sada vrlo rijetko dolazio pred Gertrudina vrata. Onda je najednom sasvim prestao... Očajavala je...

Počela je i jesen, a od Alberta ni glasa. Tuga ispuni Gertrudinu dušu. Ulicama je hodala kao luda. I jedno popodne, dok je sjedjela u parku čitajući zagrebačke novine, spazi među vijestima i vijest o ženidbi Albertovoj. Pročitala je ove sitne retke nekoliko puta. Zaplače... Onda poče na glas čitati... Suze su neprestano navirale, tople i gorke... Glava joj je klimatala, dok je ponavljala riječ po riječ. Onda se počne smijati... Smijala se i plakala. Prolaznici su zastajali časkom, pogledali je čudnovato, zavrtjeli glavom i onda odlazili, produživali sa svojim brigama...

Na istoj klupi Gertruda je sjedjela do večeri, a onda, kad su se prve ulične svjetiljke zapalile, obriše suzno lice i krenu u bučne ulice. Predosjećanje nove stvarnosti probudilo je njeno srce i ona sva utučena pomiješa se u šarenu gomilu na obali, po kojoj je nekoliko tisuća šetalo u žagoru i buci. Pružala je svoju bol svima, pokazivala je svoje srce, kao da je htjela da na taj način umiri uzbuđenu dušu, ali nitko nije bio obazriv, svi kao da su bježali od nje, svatko je išao sa svojim mislima i osjećajima, svi su jurili za nečim i gubili se u šarenilu blage noći, koja je za Gertrudu bila ukleta i puna očaja...

»MALA MLADOST« najljepši je dječji ilustrovani mjesečnik. Treba da ga prima i čita svako dobro dijete. — Godišnja pretplata iznosi samo deset dinara. Naručuje se i kod uprave »Obitelji«, Zagreb, Trg kr. Tomislava 21.

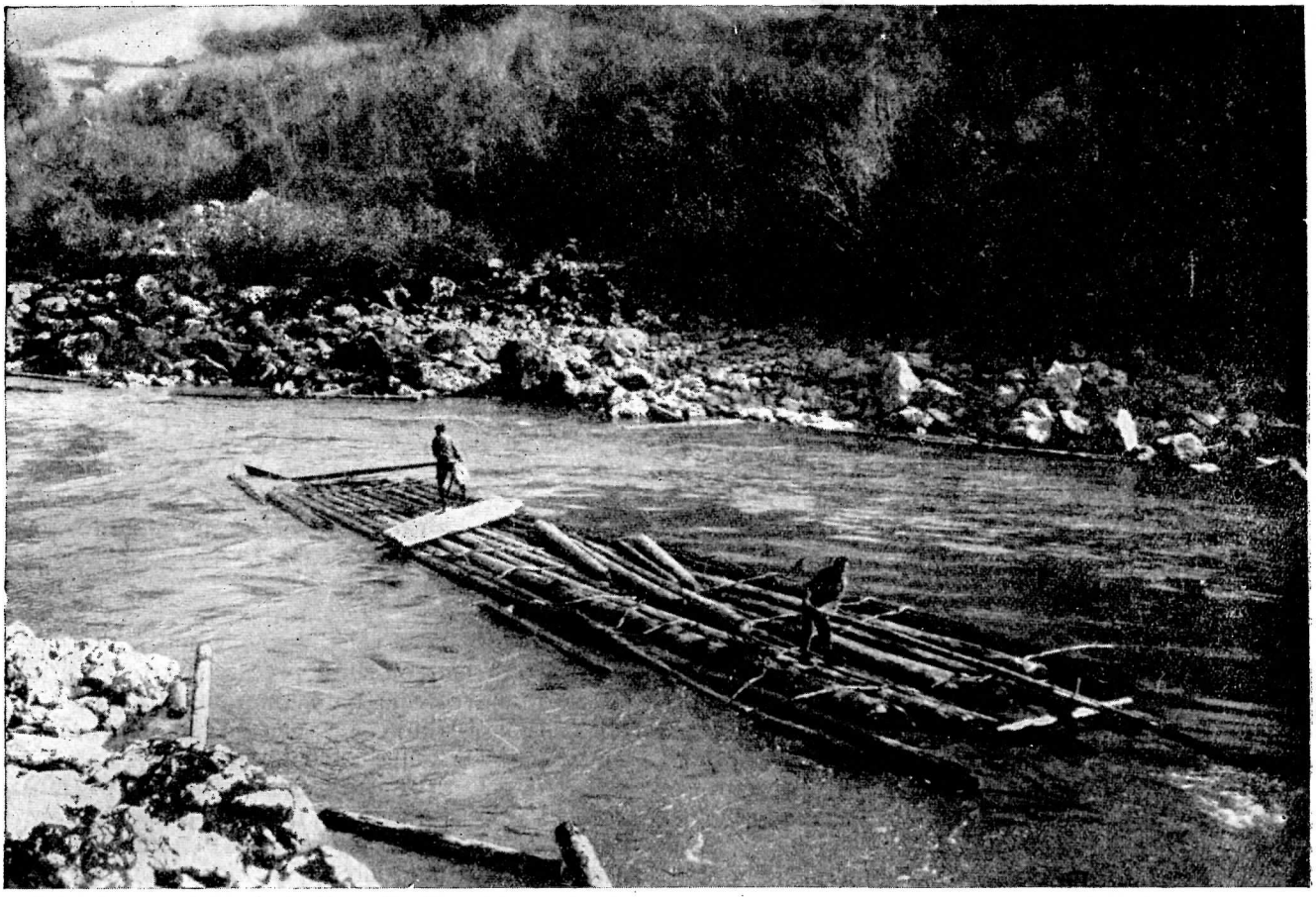

SPLAVARI NA DRINI

KAKO SU UREĐENI ZRAČNI BRODOVI?

Nijemci su prvi počeli graditi zračne brodove, Zeppeline i oni ih danas još jedini grade te s njima postizavaju zapanjujuće uspjehe.

Osim »Grofa Zepelina« sagrađen je u Friedrichshafenu još jedan znatno veći zrakoplov LZ 129, koji je kršten imenom »Hindenburg«, dok je u projektu, da se odmah započne konstrukcijom još jednog većeg zrakoplova LZ 130.

Od Frankfurta do Rio de Janeira treba zepelinom oko 80 sati, a u obratnom pravcu oko 100 sati. A od Frankfurta do Newyorka treba 65—70 sati, dok natrag tim putem 45—48 sati.

Zrakoplov »Hindenburg« leti srednjom brzinom od 125 km na sat. Na njemu ima mjesta za 50 putnika i za 40 osoba posade. Unutrašnjost tog zračnog broda podijeljena je na dva kata, t. zv. mosta. Na gornjem mostu nalazi se 25 kabina; u svakoj kabini nalaze se 2 kreveta, jedan poviše drugog te umivaonik sa hladnom i toplom vodom, uređaj za ventilaciju i grijanje, ormar, stolić i 2 stolice. Uz kabine je blagovaonica duga 15 metara i široka 5 metara. Nadesno od nje je salon i čitaonica, a s obje strane su široka šetališta, nalik prostranim hodnicima, sa velikim prozorima, koji se upola mogu otvoriti. Na donjem mostu je dvorana za pušenje. Do nje je bar, gdje je smješten i jedan velik radioaparat za razonodu putnicima. Posebno je soba sa tuševima.

Pored toga nalazi se niz prostorija za posadu. U cijelome je zrakoplovu rasvjeta, grijanje i ventilacija na električni pogon. Posve napred je kabina za komandu brodom, a iznad nje je kabina za navigaciju, meteorološka postaja, telefonska centrala, savršena priprema i emisiona radiotelegrafska stanica, odjeljenja za razne strojeve, električne kuhinje, hladnjaci, smočnice, magazini i WC.

»Hindenburg« ima četiri motora Deimler-Benz i svaki je jak po 110 konjskih sila. Odmah uz njih je sprema za potrebno pogonsko gorivo. Prije no što su ovi motori pričvršćeni o trup zrakoplova, ispitivani su i pokusno tjerani pune dvije godine. »Hindenburg« je dug 245 m, visok 44.8 m, i maksimalni mu je promjer 41.2 m. Težak je sam 118.000 kg, a opterećen, t. j. — kada je potpuno spreman na let, teži 195.000 kg. Plina u njem imade 190.000 kubičnih metara. Korisno opterećenje (naime za putnike, prtljagu, poštu i sl.) iznosi 19.000 kg. Osim četiri motora s ukupnom snagom od 440 HP ima još 2 pomoćna motora od po 50 HP jakosti svaki. Maksimalna mu je brzina 135 km na sat, a srednja, t. zv. putna brzina iznosi 125 km. Goriva može ponijeti 80.000 kg s kojim može bez spuštanja letjeti 14.000 km.

Kako su metereološke prilike južnog Atlantika potpuno ispitane i znatno povoljnije od onih sjevernog Atlantika, to su letovi iz Evrope u Južnu Ameriku postali redovitima. Sada će se pristupiti potankom ispitivanju meteoroloških prilika sjevernog Atlantika, da se uredi zračna veza između Evrope i Sjeverne Amerike.

Izvorna novela

BRDSKA TRKA

Napisao Hubert Štrauh

Konji i jahači bili su spremni. Trčat će jedan po jedan. Kockom je uglavljeno, da će kao prvi biti pušten parip sa Hrgara, na kom je jašilo mlado sitno seljanče. Poteče parip u trci preko luka prema Žegaru. Jurio je pognute glave neprestano krivudajući i strižući ušima. Plašilo ga mnoštvo naroda i njegova buka. Svjetina ga uzela još više plašiti, kada je primijetila, da je plah, zbijajući svakojake šale.

»Odletjet će u Plješivicu,« vikali su jedni.

»Nema njega više natrag ... Ode u Sarajevo,« dobacivali su drugi.

A paripče se bogme dohvati brda i zagrabi uz Debeljaču, kao da trči po ravnome.

Za njim će pustiti zekana Ivoke Juričića. Ivoka je držao zekana i svjetovao svome sinu Anti, neka samo u brzom kasu príjeđe luke, jer bi se konj umorio od trka, pa neka se u kasu i brzim korakom uspne uz Debeljaču. Niz Debeljaču, gdje je strmije, korakom, a gdje bude staza ravnija, neka samo popusti uzde. Iza toga poljubi sina i pogladi konja. Na dani znak udari Anto zekana, te u malom galopu projuri preko luka, a onda se u kasu dograbi strane i izgubi se među grmljem, kojim je bila obrasla cijela ova strana Debeljače.

Ivoka se uputi žurnim korakom za sinom moleći se u duši Bogu za dobar uspjeh i strepeći pri pomisli, da mu se sinu štogod ne dogodi. Zato je i pošao za njim, da ga dočeka pri povratku na strmijim mjestima. Uzbrdo nema opasnosti, ali kada se budu vraćali niz strmenitu stranu, zagrijani konj i jahač mogu se zaboraviti i lako nastradati preko onog kamenja, što je po cijelom putu izniklo.

Gore dalje u Debeljači pripazit će na Antu Matija i Stipo, koji su se postavili na zgodnim mjestima.

Kada je nestalo Ante sa zekanom u šikari, pušten je kao treći i posljednji stari dedo iz Gate. Svjetina kao luda poče vriskati i dobacivati starcu neslane šale. Dedo stisnuo zube, malo se pogrbio, a dugačke noge spustio skoro do zemlje. Lagano je kasao preko luka ne osvrćući se na poludjelu svjetinu i dozivao sebi u pamet, kako je prije tridesetak godina u gluho noćno doba u bijesnom trku bez odmora i oduška prevalio put od Bišća do Velike Kladuše i donio vijest, da se Bišće predalo Švabi i da švapska vojska kreće na Kladušu. Bili su mu dali onda najboljeg konja. A kada je utrčao u Kladušu, konj sav u pjeni, a on se jedva držeći na njemu, — posrnuo je konj i pao, a on je mogao još samo da izusti: »Eto ide Švabo!« — i onesvijestio se.

Anto je na zekanu srećno prešao najdalju tačku puta i već se vraćao sa Debeljače. Sreo je putem Stipu, koji mu je doviknuo, neka samo nastavi tako kao dosada. To ga je obodrilo, pa je podbo zekana i u brzom kasu sletio niz jednu strminu. Projurio je i kraj Matije, koji mu je doviknuo, neka malo pritegne zekanu uzde, jer je staza posuta velikim kamenjem.

Matija se nato požurio prečacem kroz šikaru, da prestigne zekana na onomu mjestu, gdje je počimala najstrmija staza i gdje se popriječilo preko puta ogromno oblo kamenje.

Najednom prosiječe šumsku tišinu grozan konjski njisak, a odmah iza toga razlijegnu se bolan ljudski lelek. Sav zaprepašten zaustavi se Matija, stade mu dah, a do ušiju mu doprije štropot kamenja, koje se kotrljalo niz strminu. Osluhnu još časak — dva, a onda pohita kroz grmlje, kuda je mogao najbrže izaći na put. Doskora je razabrao topot konjskih potkova, koje su odmjereno udarale o kamenje, — i odmah se nađe na putu. Još je uvijek odjekivao konjski topot, koji se sve više udaljivao niza stranu. Opet jeknu konjski njisak i rzanje konjsko. Njisak je dolazio odozdola od žegarske strane, a rzanje se ponovilo tu negdje blizu iza okuke.

Dok je Matija tude stajao neodlučan, na koju stranu da se uputi, pojavi se iza grmlja Ivoka, znojan i zadihan, pa jedva proizusti:

»Gdje je Anto?«

»Gore sam ga vidio.«

»Zar nije dolje prošao? ...«

Sada puče Matiji pred očima, da se dogodilo nešto užasno.

Idući tako uzbrdo nisu bili prešli ni pedeset koračaja, kada spaziše kraj puta znojnoga zekana, kako mirno čupka lišće sa grmlja. Obojicu obuze crna slutnja, i zajedno se upitaše:

»A gdje je Anto?«

Na konju je bilo sve u redu, samo su mu uzde bile spale preko glave, pa su se povlačile po zemlji. Po nogama je imao nekoliko neznatnih ogrebotina od oštrog kamenja i grmlja.

Matija prihvati uzde i povede zekana za Ivokom, koji je bio odjurio putem gore u Debeljaču. Anti nigdje ni traga. Vidje Matija, da su prešli i ono mjesto, gdje se malo prije bio sreo s Antom, pa zovnu Ivoku, da se vrate i da pregledaju grmlje kraj puta. Počeše dozivati Antu, ali niotkuda odziva.

U tom traganju zatekoše ih i redatelji, koji su se vraćali sa Debeljače, pa im i oni pomogoše

NOVI RADENCI.

Radensko kupalište — Slatina Radenci kod Maribora — trebalo bi ove godine prozvati Novi Radenci. Toliko se toga promijenilo. Niti stari gosti neće ga prepoznati. Ozidana je nova, moderna kupališna zgrada sa cca 100 soba, 25 kabina itd. uz već 7 drugih zgrada za stanovanje. Provedena je nova kanalizacija i regulacija obližnih potoka. Nova soba za muziciranje, posebna za kartanje, posebna čitaonica itd. Neke gospodarske zgrade su srušene. Od 15. maja ima direktan vagon iz Zagreba za Radence. Polazak iz Zagreba u 8.05 u jutro te dolazi direktno u Radence bez ikakvog prelaza u 4 sata po podne.

Maj, juni, 2 dana 1400.— Din. Sve uračunato (stan, hrana, kupke, 2 liječnička pregleda, sve takse, posluga, Rentgen, analiza mokraće). Sve informacije, prospekte itd. daje: **Uprava Radenskog kupališta, Slatina Radenci kod Maribora.**

Svaka žena vodi neku vrst tajne knjige

Što li se sve u njoj krije? Naravski, novčani primici i izdaci, a možda i recepti za kuhanje! Ali, u svakom slučaju bilješke o rublju. Što je nabavljeno, što se nalazi u pranju. I upravo pritom osjeća moderna žena veliku ugodnost, što neke nezgodne komade kao džepne maramice, pelenice, a pogotovo uloške više ne treba da pere otkako je upoznala velike higijenske prednosti „Tempo“ džepnih maramica, Camelia pelenica, a pogotovo Camelia uloške za dame. Ona zna osobito dobro da cijeni ugodni osjećaj koji pruža reform-uložak Camelia, jer debeli slojevi najfinije pahuljaste „Camelia“ vate iz staničevine zajamčuju najveću sposobnost upijanja i diskretno uništenje, dok Camelia pojas jamči za sigurno nošenje i slobodno kretanje.

Camelia

Ulošci:
popular 10 komada . . . Din 24.—
special 6 » . . . » 12.—
Pojasi:
končani . . . . . » 20.—
svileni uski . . . . . » 20.—
svileni široki . . . . . » 26.—
svileni frote . . . . . » 26.—

Idealni reform ulošci i pojasi za dame

Domaći proizvod

Pazite na modri originalni omot!

Nabavlja se u svim radnjama higijenskih artikala. Inače, na upit, javlja najbližeg dobavljača Rave d. d., Zagreb

KAD KUPUJETE CAMELIU, PAZITE DA ZAISTA DOBIJETE CAMELIU!

pri traženju. Doskora nađoše Antu, kako potrbuške leži u grmlju i travi niže puta u jednoj rupači.

»Evo niz ovaj veliki glatki kamen poskliznuo se konj, pa je po svoj prilici ili pokleknuo na prednje noge ili je pao, a dječak nije čvrsto sjedio, pa je odletio naglavce preko konja,« tumačio je jedan redatelj pokazujući ogroman obli kamen, koji je bio isparan od konjskih potkova.

Čim je Ivoka spazio Antu, skoči do njega, prevrnu ga na leđa i zavapi:

»Sine!«

Antina glava nemoćno se objesi i ruke mu spuznuše u travu. Po raskuštranoj kosi crvenjele su se kapi krvi, a blijedo je lice bilo išarano ogrebotinama. Oči su mu bile zaklopljene.

»Sine!« kriknu još jednom Ivoka, a suza mu kanu iz oka.

Polegoše Antu u travu, a pod glavu mu podmetnuše kamen, obložen travom i lišćem.

Jedan redatelj prisloni uho na Antine grudi i veselo reče:

»Živ je!... Dajte vode!«

Niko nije imao uza se vode, nego neko pruži bočicu s rakijom.

Sasuše nekoliko kapi rakije Anti u usta, protraše ga rakijom po čelu i po sljepočicama. Doskora zatreptaše Antine trepavice, očni se kapci pomakoše i začuđene oči pogledaše oko sebe.

»Živ je, živ!...« kliknu Ivoka.

»Odjaši po kola!« reče mu Matija.

Što bi okom trenuo — skoči Ivoka na zekana, podbode ga i odjuri niz strminu.

»Ode u Žegar po kola,« pomisli Matija slušajući, kako zekanove potkovice krešu.

Ivoka se pripio uz zekana, pa ne gleda ni desno ni lijevo, nego samo pazi, da mu se zekan ne omakne niz koju nizbrdicu. Bole ga krsta, ali to ne smeta, da izvrši ono, što eto Anti ne bi suđeno. Sjurivši niz strminu i osjetivši ravnije tlo poče udarati zekana uzdama i nogama. Zekan je posrtao od umora, ali je ipak pretekao paripa sa Hrgara, koji se jedva micao s prebijenom nogom i tužno rzao.

Sunce se već spuštalo za Plješivicu, kada je Ivoka stigao na metu. Prvi je bio stigao dedo iz Gate, koji se upravo na meti srušio sa dorata i pao u nesvijest, u kojoj je još i sada, kada je Ivoka stigao, ležao. Izvršio je svoju dužnost i osvjetljao svoj starački obraz dobivši prvu nagradu. Ivokinog zekana zapade druga nagrada.

Anto pri padu nije bio zadobio nikakve teže ozljede, nego je bio samo izgreben od trnja, a radi nenadanog pada bio se onesvijestio. Povili su mu glavu, te je oslanjajući se na Stipu došao do trkališta. Uzjahao je na zekana, pa se okrunjen slavom i praćen ruljom dječurlije i cigana zaputio ponosno u Jezero-Privilicu, a pred njim su bubnjevi grmjeli i svirale pištale. Ulazio je kao pobjednik u svoje selo. Krvavo je izvojevao ovu pobjedu.

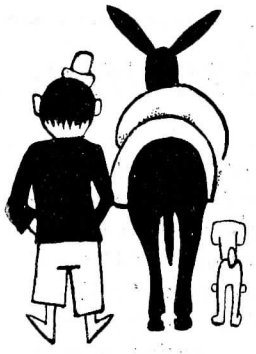

PRIČA O DJEČAKU, MAGARCU I PSU

NAPISAO NIKOLA SANTINI

ZA DOBRU DJECU PRIREDIO LUKA PERINIĆ

(Nastavak.)

VIII.

UKRADENI ZVONČEK

Jurici su brzo prolazili dani... Morao je neprestano ponavljati onu čudesnu zgodu o svom junaštvu, jer su svagdano dolazili ljudi k njemu u posjete.

Jedina novost u to vrijeme bilo je novo odijelo, koje je Jurica nabavio. Tako mu je i majka svjetovala... Majci nije ništa pričao o svom junaštvu, jer je znao, da bi se ona uznemirila čitajući tako strahovit i opasan podvig; i bojala bi se, da ne bi on opet što slična poduzeo, pa stradao... S druge strane mislio je, da mora da bude skroman i da ne hvali sam sebe...

U novom odijelu išao je i u obližnje selo. Sam se sebi dopadao u tom novom odijelu... Od sreće i radosti već je bio posve zaboravio na one brojne majčine pljuske, a i lice nije mu više bilo crveno. Da, sada on nije više ni zaslužívao pljuske...

Zaslužívao je pljuske, i te kakve pljuske, onaj, koji se usudio da poruši sreću u mlinu starog Nikole i da prekine sklad između Jurice, Zvončeka i Mušice... Jednog lijepog jutra, kad je mlinsko kolo započelo svoju dnevnu vrtnju, pošao je Jurica u štalu, da izvede magarčića i da pođe s njime na posao. Kad li jao i pomagaj! Zvončeku ni traga ni glasa!

NA DRUGOM SE KRAJU KONOPA NALAZIO ZVONČEK

Ilustracija od Kamila Ružičke

U iznenađenju i zabrinutosti nije ni zapazio, da su vrata bila otvorena, da je ključanica bila polupana i da je sve dokazivalo, kako je u noći tuda prošao pravi pravcati lopov.

Jurica je još bio nevina i dobra duša. Pogledao je naokolo misleći, da će naći svog magarčića. Pošao je do šume, pogledao u potok, dozivao ga... no kad je uvidio, da mu je sve traženje uzaludno, pođe da pozove u pomoć starog mlinara Nikolu i svog Mušicu.

Stari je mlinar odmah shvatio sve. Mušica nije razumio ništa, no ipak je počeo po svom običaju da njuška naokolo i izgubi se u šumi. Vratio se iz šume tek iza jednog sata — bez ikakvih vijesti, umoran i razočaran.

Jurica i stari mlinar nisu međutim stajali prekriženih ruku, nego su raspravljali o svemu i svačemu, što je bilo u vezi s iščezlim Zvončekom. Na koncu su se dogovorili, da prijave krađu kod obližnje žandarmerijske stanice.

Da prištedi dječaku razne neugodnosti, stari mlinar obuče svečano odijelo i pođe da prijavi krađu na vlastito ime. I pravda se dade na posao!

No kako pravda svoj posao vrlo sporo vrši, Jurica se stao uzrujavati i nije više htio da čeka. Više nije imao šta da radi. Bez Zvončeka morao je stajati prekriženih ruku i gledati, kako vrijeme prolazi... Stari mlinar, koji ga je zavolio kao svoga sina, tješio ga i htio mu kupiti drugog magarčića, ali Jurica ni da čuje o tome — i odluči da otputuje...

I opet napuni svoju vreću, uzme je na rame, poljubi starog mlinara u bijelu bradu, zazviždi Mušici i krene kroz šumu.

Čvrsto je bio odlučio da s Mušicom uđe u trag svom Zvončeku. Novaca je imao... No kamo da krene? Odakle da započne? Jurica nije poznavao ni mjesta, kroz koja su prolazili!...

Stari mlinar dao mu je na odlasku jedan savjet: »Propitkivaj! Neprestano propitkivaj!«

Savjet nije bio loš, jer magarčić, premda nije imao nikakve posebne oznake, bio je tako mio, tako lijep, tako ugojen, da bi svakome upao u oko.

I Jurica započne s propitkivanjem. Propitkivao je prolaznike, seljake, koji su kopali, kočijaše, koji su drijemali na baku, žene, koje su na glavi

nosile košaru... svakoga. I nitko mu nije znao ništa kazati!

Susreli su na desetke magaraca, ali svi su bili stari, izmoždeni, siromašni i neuredni. A kad je Jurica počeo da govori o jednom magarčiću dobrom, lijepom, razumnom, debelom, čistom — eh, onda su svi govorili, da nešto takva nisu vidjeli.

Potraga se nastavi. Sela su se nizala kao zrna na brojanicama, a novci su malo pomalo jenjali. Jest! Često su spavali pod vedrim nebom, nisu jeli nego suhi kruh i pili običnu vodu iz potoka, pa ipak... malo ovdje, malo ondje... novci su bježali i bježali i bivalo ih je sve to manje u rupcu u vreći.

A je li Jurica mogao Zvončeka prepustiti njegovoj sudbini i vratiti se kući sa Mušicom? Je li mogao ostaviti druga u pogibelji? A ako ga budu mučili prenapornim poslovima? A ako ga ubiju? E, čuo je on, da se u gradu kolju i magarci i konji!

Ne! Nikada! Zajedno su pošli od kuće i zajedno se moraju kući povratiti!

Izdjelao je od grane čvrsti, malo rašljasti štap, pa s njime i Mušicom nastavi potragu...

Tako su jednoga dana stigli prašni i umorni do neke varoši. U toj se varoši upravo držao veliki godišnji sajam. Sve je bilo svečano, a ljudi su ulicama vrvjeli kao mravi. Sajmište je bilo najživlje. Na njemu su se sjatile životinje svake vrsti — kao u Noemovoj lađi. Čulo se lajanje, mukanje, rzanje, revanje, roktanje, meketanje, blejanje, kokodakanje, kukurijekanje i hiljadu drugih glasova...

U čitavom tom urnebesu Jurica je pazio jedino na — revanje. Na svako revanje, koje bi doprlo do njegovih ušiju, srce bi mu se stegnulo... Je li to Zvončekov glas?... Može li u toj zbrci, gdje ima na stotine magaraca, prepoznati svog ukradenog Zvončeka?

Ovoga se puta proslavio Mušica sa svojim dobrim njuhom... Jurica je tek nastupio, kad je vidio, kako je Mušica pograbio zubima neki konop, pa vuče i vuče i vuče... Neki ciganin ga je tjerao, ali Mušica ni da se makne. Laje i vuče sa svom snagom, jer se na drugom kraju konopa nalazio — Zvonček. Ponešto mršaviji i nečistiji, ali on glavom! Kao što je njega prepoznao Mušica, tako je i on prepoznao svog starog druga, pa stao veselo njihati ušesima i na koncu zapjevao svoju magareću pjesmu tako jasno i glasno, da je bila divota...

Jurica je bio izvan sebe od sreće. Grlio je, ljubio, milovao, gladio i zvao najslađim imenima svog Zvončeka. Zatim je stao pripovijedati začuđenim gledaocima, kako je to njegov magarčić, kako su mu ga ukrali, kako je pošao za njim u potragu te kako samo traži pravicu. Pa počne vikati u pomoć i dozivati žandarme, da ulove lopova... Ali kakvog lopova?

Ciganin se bio izgubio, netom je opazio Juricu. Vidio je, da ne bi bilo pametno poći u zatvor...

NETOM IM SE PRIBLIŽIO, POZVAO IH JE PRAVIM IMENIMA
Ilustracija od Kamila Ružičke

I naša tri druga našli su se opet zajedno, a oko njih mnoštvo naroda, koji ih dobrohotno i sa smiješkom promatra.

Kad se Jurica u počast svom Zvončeku nije toga dana opio — jer je ipak dijete, sigurno se ne će opiti, doklegod bude živ. No zato se toliko najeo, da ga je zabolio želudac.

A i njegovi drugovi dobili su pošteni dio. Magarčić nije valjda nikad u životu tako slasno žvakao... a i Mušica je — kao junak dana — bio neobično dobro raspoložen i neobično dobrog teka.

Naveče se Jurica bojao ostaviti Zvončeka; bojao se, da mu ne bi opet došao u ruke lopovima. No ipak ga nije mogao povesti sa sobom u gostionicu i to na treći kat, u kojemu je on imao prespavati... Gostioničar ga je međutim umirio, jer u njegovoj staji spava uvijek i njegov konjušar, pa se lopovi ne usuđuju niti približiti. Ipak je za veću sigurnost ostavio hrabrog Mušicu, da spava u staji sa Zvončekom i da mu bude u svemu na pomoći.

On sam popeo se na treći kat i slatko spavao u mekanom krevetu sanjajući najljepše sanje o svom domu, majci i ocu, pa o svom Zvončeku i Mušici...

IX.

U CIRKUSU

Sutradan je Juricu rano pograbila briga, gdje da se namjesti, prije nego ostane bez zadnje pare. Majci je već bio javio, da će doskora imati drugu adresu... Ali koju?... Novca u džepu i u rupcu sve to manje...

Začas mu je došla misao, da se vrati k starom mlinaru, gdje je proveo toliko ugodnih dana. No nije se na toj misli dugo zadržavao... Ako mu tamo opet ukradu Zvončeka?

OD GLAVE DO PETE

odijevate se najjeftinije kod Kastnera i Öhlera. Zatražite odmah besplatni katalog za ljeto 1936.

Ženske čarape počam od Din 6·—

Kastner i Öhler
Zagreb

Jurica je u svojoj naivnosti mislio, da lopovi kradu uvijek na istome mjestu. I činilo mu se, da u okolici mlina mora da postoji velika družba lopova, koja dnevno luta naokolo i obavlja sad jednu sad drugu krađu... Stoga je povratak k starom mlinaru Nikoli bio odbačen.

Tako je nastavio sa svojim prijateljima vječito lutanje po Božjem svijetu... Ceste su bile prašne. Tek se tuitamo preko njih pružila sjena kakvog stabla, da ublaži omaru, koja je nad njima vladala... Tužno se po tim cestama vukao Jurica s vjernom svojom družbom i molio se Bogu, neka ga čuva i pomogne.

I baš na jednoj takvoj prašnoj cesti, u času kad se tome najmanje nadao, dođe željena prigoda...

Jurica je već iz daljine vidio, da im se približuje oblak prašine, koji je — po njegovu mišljenju — pravilo ili stado valova ili četa konjanika. Pa i Mušica je bio napeo uši. Jedino se Zvonček na takva šta nije ni ganuo.

Jurica je brzo povukao svoje drugove na jedan pokrajnji puteljak, da pričeka, dok prođe to čudo neviđeno.

Kad im se oblak prašine posve primakao, opazili su, da ga prouzrokuje desetak kola, što su se nizala jedna za drugim. Sprijeda je vukao slon i deva... To je bio nekakav cirkus, koji je putovao iz jednog mjesta u drugo... Kroz prozor najljepših kola smiješio im se i mahao im neki plavi gospodin. Začuše zatim snažan zvižduk i sva se kola zaustaviše. To je iznenadilo naše prijatelje, tim više, kad su opazili, da onaj plavi gospodin skače iz kola i ide ravno prema njima.

Plavi je gospodin pucketao kratkim bičem... Zvonček se stavi na oprez naćulivši ušesa, a Mušica ne znajući za namjere novog došljaka za svaki slučaj pokaže mu zube.

No čini se, da su namjere plavog gospodina bile vrlo miroljubive i prijateljske. Netom im se približio, pozvao ih je pravim imenima!

Jurica, Zvonček i Mušica!

No kako ih on znade? Gdje su se oni sreli s tim plavim gospodinom?... Oh, kako slabo pamte!... Na sajmu, kad je ono Jurica izbavio svog Zvončeka iz ciganskih ruku, taj se plavi gospodin nalazio među ostalim ljudima i s užitkom slušao, kako Jurica priča o sebi i o svojim drugovima.

(Nastavit će se.)

Trudne, bolne, teške noge,
osjetljive od napora prehlade, otečeni tabani, stare ozebine i žuljeve odstranjuje
MRAVLJA SOL (Formica sal)
Vatrene, bolne, teške noge i tabane nestaju za osvježenje tijela, ruku, nogu, mišićja, za pospješenje kolanja krvi i jačanje organizma, mišićja i krvi, kod upale tabana od prehlade, za kupanje nogu. Pokusni omot Din 3·—, veći omot Din 15·—
Dobiva se samo u
Ljekarni BARTULIĆ, Zagreb,
Dolac kraj Tržnice

DOMAĆA TVRTKA
RUDOLF BAUMAN
ZAGREB, ILICA BROJ 15
Preporuča vunene i svilene tkanine za gospođe, muške štofove, platno i t. d.
Veliki izbor. Jeftine cijene.

ZA 10 DINARA VAŠE DIJETE KROZ ČITAVU ŠKOLSKU GODINU PRIMA »MALU MLADOST«!

Oglas registr. pod S. Br. 1753 od 17. XII 1935

ŠTO ĆEMO DAROVATI
ZA DOBAR USPJEH
na koncu školske godine svojoj djeci?

12 lijepo opremljenih svezaka dječjih priča,

koje je u tvrdom uvezu izdala
KNJIŽNICA DOBRE DJECE
ZAGREB, TRG KR. TOMISLAVA 21

Pojedina knjiga 20 dinara
12 knjiga ukupno 200 dinara

NAŠ DOM

Dobar tek

ODRESCI OD KRUMPIRA. U 10 dkg maslaca umiješaj dva žutanjka, pola kilograma kuhanih i pasiranih krumpira, posoli, dodaj četiri žlice struganoga sira i snijeg od dva bjelanjka. Od toga tijesta načini male odreske, umotaj ih u mrvice od žemlje i peci u vrućoj masti, dok ne požute.

FANCUSKI KRUMPIR. Krumpir se skuha, oguli i nareže na tanke ploške. Međutim se pripravi nasjeckani peršin, skuha se četiri do pet jaja, na masti se isprži nasjeckani luk. U dobro namaštenu tepsiju slaži jedan red krumpira, gore poslaži na ploške narezana jaja, posipaj peršinom, popapri, posoli, dodaj luk, polij vrhnjem. Opet jedan red krumpira, jaja i sve dok se ne potroši. Ozgora se složi krumpir, zalije sa dosta masti i vrhnja i peče.

INDIJANCI. Miješaj 6 žutanjaka sa 14 dkg šećera, dodaj 14 dkg brašna i snijeg od 6 bjelanjaka. Ta se masa metne u okrugle namazane i šećerom posipane oblike i polagano peče. Kada su pečeni, izdubu se i pune tučenim slatkim vrhnjem i glaziraju mrzlom čokoladnom glazurom: 20 dkg šećera miješaj sa 2 dl vode pol sata, tome dodaj 10 dkg smekšane čokolade i žlicu limunova soka. Čokolada se smekša u toploj pećnici.

SAVIJAČA OD KRUMPIRA. Pripravi lagano krumpirovo tijesto na ovaj način: zamijesi 1 kg kuhanih pasiranih krumpira, dva žutanjka, 1 cijelo jaje, 1 žlicu maslaca, brašna samo toliko, koliko je potrebno. Tijesto se tanko razvalja, posipa komadićima nasjeckanog mesa, pirjani sa vrganjima, čvarcima i sjeckanom slaninom. Savije se, okrajci se slijepe s bjelanjkom i peče se u pečenjari. Može se i kuhati u slanoj vodi 20 minuta. Pečeno se servira sa salatom, a kuhano se razreže i prelije na masti pečenim mrvicama. Z. P.

Kućanstvo

ČIŠĆENJE VOĆNIH MRLJA. Sa bijelog lanenog ili pamučnog platna izvade se voćne mrlje najbolje sumporom. Mrlja se pokvasi pa se drži u zraku nad gorućim sumporom. Ako je mrlja svježa, odmah poblijedi; no ako je starija, mora se opetovati postupak.

KAKO SE BRZO IZVADI ČEP IZ BOCE. Obično se vadi špagom, ali ponekad se to ne može. Da se brzo izvadi treba na špagi napraviti 5—6 uzlova, pa onda špagu dvostruko pustiti u bocu. Zatim ćemo bocu okrenuti grlom dolje, da čep padne među uzlove. Sad ćemo povući špagu, a s njom ćemo lako izvući i čep.

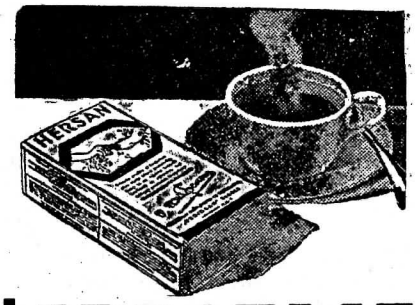

ZDRAVLJE

pomoću ljekovitih svojstava bilja upotrebom **»HERSAN ČAJA«** mješavine naročitih ljekovitih biljki po propisu Doktora R. W. Pearsona, šefa liječnika u Bengaliji (Engl. Indija).

Dugogodišnjim iskustvom ustanovljena je vrijednost **»HERSAN ČAJA«** i to sa nedvojbenim uspjehom kod oboljenja: ovapnjenja arterija, bolesti kolanja krvi, ženskih bolesti, bolova kod menstruacije (mijena mjesečnog pranja), migrene, reumatizma, bolesti bubrega, bolesti jetara, smetnja u želucu, otrovanja, zatvorenosti, gihta, crevnih oboljenja, haemorrhoida, proti općenitom i prenaglom debljanju te proti žgaravici. — **»HERSAN ČAJ«** dobiva se u svim apotekama.

Uzorak šalje Vam badava:

RADIOSAN, ZAGREB

Dukljaninova 1

Reg. S. br. 14001 1935.

ČIŠĆENJE ZAMAZANOG ČEŠLJA. Kupi malo nišadora, pa ga razblaži čistom vodom. U tu tekućinu zamoči tvrdu četku te njom peri češalj. Kad si ga dobro oprao i potpuno očistio, onda ga isperi čistom vodom.

Dječja priča u slikama

CAREVNA I SEDAM VITEZOVA

3. PO A. PUŠKINU — ILUSTRIRAO ANATOL SERGEJEV

Vrijeme je prolazilo. Careva kćerka je narasla i postala divna kao proljetna zora. Svima se vitezovima za njom otimalo oko, svima je za njom uzdisala duša

Kad joj je bilo petnaest godina, došao je njezin zaručnik, da je u slavlju sobom povede. Takvih priprema za svadbu vele ljudi da nikad prije nije bilo.

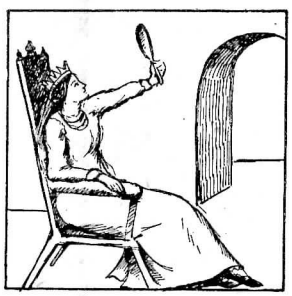

I nova se carica spremala u svatove. No čarobno joj ogledalo reče, da ona ipak sada nije najljepša na svijetu. — Ljepša je od nje mlada carevna, koja se udaje.

Carica baci ogledalo i naredi služavki, neka mladu carevnu odvede u šumu, živu neka sveže i tako ostavi da je zvijeri pojedu.

(Nastavit će se.)

ČUDNE ZGODE I NEZGODE

ČIKE DOBRIJANA U ABESINIJI

31.

Kad gimnazijalka nađe četvorolisnu djetelinu, vjeruje, da ne će dobiti drugi red — jer četverolisna djetelina nosi sreću. Čika Dobrijan je četverolisna djetelina za Talijane, jer kad je on kod njih, sve im ide kao po loju. Naš čika to ne želi, već bi htio da za njih bude djetelina i bez lišća i bez stabljike, ali sudbina je slijepa i gluha, pa obično ne mari za sve ono, što Dobrijan želi i hoće... I tako se dogodilo, da su Talijani, otkad je upao među njih čika Dobrijan, osvojili 404 brda i 202 doline. To jest, nisu ni trebali ništa osvajati, jer su na cijelom putu susreli svega sedam vojničkih abesinskih kapa i tri vojnička opanka, a takve zapreke vrlo lako svladaju tankovi i avioni i motorizirane kolone.

Čika Dobrijan im je pokazivao put i doveo ih u glavni abesinski grad — Adis Abebu. Tu je on bio kao kod kuće i dobro je poznavao svaku birtiju. Samo je mahao rukama desno i lijevo i klicao: »Zdravu, ras Gazu! Kako ti žena i djeca? Živio, ras Pazu; kako ti zdravlje? Bog, ras Kazu, kako poslovi?« I tako dalje... Talijani samo zijevaju od čuda, a general Badoglio drži ga se kao pijan plota i sve mu veli: »Mio caro Dobrijano, mio bello Dobrijano...«

I tada nasta na kugli zemaljskoj velika briga među narodima, koga da postave za cara abesinskoga... Ako postave Talijana, značilo bi, da su Talijani osvojili Abesiniju, a to nije istina, jer je oni nisu osvojili, nego zaposjeli. Ako stave Francuza, on će sagraditi još jednu željeznicu i stvoriti vladu od ljevičara. Ako stave Japanca, on će od Abesinije učiniti Mandžuriju. Ako stave Engleza, on će od Abesinije učiniti Društvo Naroda... I tako od riječi na riječ, od čovjeka na čovjeka — i eto ih i na našem čika Dobrijanu! Pa da! Zar on nije kao stvoren za novog abesinskog cara? Za njega su i Abesinci, jer je bio pouzdanik Negusov, za njega su i Talijani, za njega su i svi ostali.

Naravno — samo je čika Dobrijan bio proti sebi. Pa tako i treba da bude kod svih skromnih ljudi... Povukao se u Menelikov toranj i zamolio, neka mu dozvole sedam dana razmišljanja prije konačne odluke...

Kako bi — za slučaj, da Dobrijan postane abesinski car — bilo nezgodno, da ga svjetske novine donose u običnoj njegovoj neabesinskoj monturi, nije ni nama poslao za ovaj broj nijednu sliku o novim svojim zgodama u abesinskoj prijestolnici... (Nastavit će se)

SVI PRETPLATNICI

treba da ispitaju svoju savjest, da li su namirili svoj dug na pretplati i da li su platili za ovo četvrtgodište pretplatu unaprijed, jer samo tako je osiguran opstanak i napredak „OBITELJI“

ŠALE

RAZLIKA. Konobar: »Kod nas možete ručati za petnaest, pa čak i za deset dinara!«

Gost: »A u čemu je razlika?«

Konobar: »Razlika je u pet dinara.«

U SEOSKOJ BRIJAČNICI. Brijač: »Koje ste vi političke stranke?«

Mušterija: »Vaše!«

Brijač: »Pa vi ne znate, koja je moja stranka.«

Mušterija: »To ne znam, ali vi imate u ruci britvu!«

MALA DIPLOMATKINJA. Božica: »Mamice! Da sam ja tvoja mama, ja bih ti smjesta kupila lijepu bebu...«

POKUS. Uzničar (nekome došljaku): »Što biste vi htjeli?«

Došljak: »Oprostite! Osuđen sam na dvjesto dinara globe ili osam dana zatvora, pa kako mi je teško toliku svotu novaca platiti, to sam vas došao moliti, da biste me pustili, da jedan dan odsjedim za pokus.«

U SVAĐI. »Gospodine, upamtite! Da sam ja tako bedast, kao što ste vi pametan, bio ih pametan, ali da sam tako pametan, koliko ste vi bedast, bio bih najpametniji čovjek na svijetu!«

RIZIKO. Neki vojnik bio je uhvaćen u krađi i osuđen na vješala. Ono, što je bio ukrao, nije vrijedilo više od četiri talira. Kad su ga vodili na smrt, reče mu pukovnik:

»Ti si ipak samovoljna glava, radi četiri talira staviti svoju glavu na kocku.«

»K vragu, gospodine pukovniče,« reče osuđeni vojnik, »ja sam to dugo vremena radio za puka četiri groša na dan.«

Taj drzoviti odgovor dopane se pukovniku, i vojnik je bio pomilovan.

ČUDNO PITANJE. Profesor (na ispitu iz povijesti): »Gdje je i kada, iza koje bitke i u kome ratu, uz koje uvjete i između koga došlo do mira i do kojega?«

KROZ TELEFON. A.: »Hallo! Ovdje A. Molim vas, imate li još dva lijepa mjesta?«

B.: »Kako? Dva...«

A.: »No da! Imate li još dva sjedala; jedno uz drugo.«

B.: »Mi uopće nemamo nikakvih sjedala.«

A.: »Pa zar tamo nije kazalište?«

B.: »Ne. Ovdje je centralno groblje...«

U KRIZI. Bogataš (svome siromašnom rođaku): »Svima je vama bolje sada, u ovim teškim vremenima, nego meni. Ja u jednoj uri izgubim više, nego li što vi zaradite kroz čitav tjedan!«

INTELIGENCIJA. A.: »Moj je brat veoma inteligentan čovjek. Oženio se s jednom učiteljicom.«

B.: »Moj brat još je inteligentniji. On se uopće nije oženio.«

Ilustrovani tjednik „Obitelj“ izlazi svake nedjelje. Pretplata 30 Din na tri mjeseca, za inozemstvo 4 dolara godišnje. Pretplata se plaća unaprijed Rukopisi se ne vraćaju. „Obitelj“ izdaje Konzorcij Kuća Dobre Štampe. Za izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, glavni urednik „Obitelji“ Zagreb, Trenkova 1. Adresa uredništva i uprave „Obitelji“: Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. Telefon 54-17. Ček. rač. pošt. šted. br. 33.536 „Obitelj“ se tiska u Tiskari Narodnih Novina u Zagrebu. Za tiskaru odgovara V. Kirin, Deželićeva ul. 2.

GABRIJEL JURKIĆ: BL. NIKOLA TAVELIĆ PRED JERUSALEMSKIM KADIJOM